

Van Hemert evenmin. De familie Chabot woonde nu in het (nog bestaande) pand Almondestraat 37c, waar Henk in een hoekje van de huiskamer zat te schilderen. Hij wilde zich ontwikkelen als vrij scheppend kunstenaar. Na de dood van zijn patroon in 1912 werd het schildersbedrijf opgeheven en ging hij werken bij de firma A.M.J. de Gee aan het Spui. Hij vormde zich nu in maatschappelijk opzicht. Als lid van het Nederlands Jongelingsverbond verwierf hij in 1913 een eerste prijs voor zijn inzending tot de tentoonstelling 'Jongensarbeid'. In maart 1914 deed hij in de Noorderkerk zijn belijdenis. Later heeft hij zich welbewust van de Ned. Hervormde Gemeente losgemaakt, zonder evenwel strenge morele en ethische maatstaven uit het oog te verliezen. Hij werd een ambitieus lid van een der vele Rotterdamse mandolineclubs, welke uitvoeringen in een tijd zonder radio en televisie veel publiek trokken.

Mede door de inbreng van de opgroeiende kinderen kon het gezin in augustus 1914 een ruime, splinternieuwe woning aan de Ackersdijkstraat betrekken, waar Henk onder de hanebalken een eigen ruimte om te schilderen vond. Hij moest en zou kunstschilder worden, via de Academie. Twee leraren waren zijn voornaamste leidlieden. De eerste was Alexander van Maasdijk, vele jaren de spil van het tekenonderwijs. Hij heeft enorme invloed uitgeoefend op de vorming van veel beeldende kunstenaars, die hem dan ook hoog vereerden. Chabot beweerde altijd dat hij van hem zeer veel had geleerd, ook dingen die hij later had moeten afleren. De tweede was, sinds 1917, de etser Antoon Derkzen van Angeren, die hem naast de etskunst artistieke zelfdiscipline bijbracht.

Het werk bij De Gee liet hem zo weinig tijd voor zijn vrije produktie dat hij zijn patroons vroeg hem de zaterdagmiddag vrij te laten. Hij was een buitengewoon kundig schilder en decorateur geworden en hoewel node, moesten zij akkoord gaan. Intussen had hij zich bij de antiquair H.M. Heijman aan de Delftsevaart de kunst van het restaureren van oude schilderijen eigen gemaakt. Hij ontpopte zich als een geboren restaurateur, wat bepalend is geweest voor zijn levensgang. Feitelijk heeft Chabot met het restauratiewerk vele jaren zijn kost verdiend met voldoende armslag om zich aan het vrije werk te kunnen wijden, terwijl hij bovendien in een sterk besef van zijn verantwoordelijkheid als oudste zoon zijn ouders tot het einde hunner dagen steunde.

Na enige tijd vroeg hij ook een vrije woensdagmiddag voor